

брат Владимир. Татарски тълмач им извикал дали познават момчето. И дали ~~хххххххххх~~ ~~хххххххххх~~ ще посмеят да стрелят срещу него.

Яков Светославич потърси глава, обзет от непоносима болка.

-Какво ли са изпитали старшите братя когато дали заповед за стрелба?

Севастократор Александър скочи развълнуван.

- Стига... Забрави...

Яков тъжно се усмихна:

-Това не е най-лошото...

И той отново дълго мълча, втрещен в играта на пламъците, сякаш сред тях изникваха само нему познати видения.

- Град Владимир загина сред огън и сеч, подир осемдневна обсада. Камъните на обсадните машини се сипели като градушка връз домовете и ги сринали до основи. Владиката, великата княгиня, със всичките си снахи, дъщери, невръстни синове и внуци, се скрили в съборната църква. Всички изгоряли живи в нея. Всеволод и Мстислав паднали убити, с меч в ръка, защитавайки стените на крепостта... Така загина и мойт отец Светослав на стените на Киев, заедно със старшия ми брат...

Гласът заглъхна, пресечен от глух стон. Едва добави, шъпнейки сякаш на себе си:

- А майка ми умря по пътя, когато бягахме заедно с Михайловичите и други от Волинско и Черниговец, към Венгрия... Не понесе загубата. На всичко. Род, имот, отечество. На съпруг и син...

Яков отново потръпна, простря ръце към огъня, оглъбен в мъчителни мисли. После бързо изтри с ръкав съзата която се търкулна по бузата му.

-Брат ми приличаше, както казваха, на прадыдо ни Изяслав. По вид, по нрав... Колкото кротък и ученолюбив, в мирни дни, през време на бой Изяслав Давидович цял се променял. Втурвал се в най-опасните места, не забелязвал дори кога са му свалили шлема. Така и брат ми. Когато